

ת"פ 56256/11/15 - מדינת ישראל נגד משה לקר, אירית גמליאל, עומר חיות, סער סמואלס, ליאור דוראני, חיים בן בנשתי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56256-11-15 מדינת ישראל נ' לקר

כב' השופט אילן סלע

בעניין:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), ע"י עו"ד אביעד דואק

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. משה לקר
- ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני
2. אירית גמליאל
- ע"י ב"כ עו"ד טלי חזום
3. עומר חיות
- ע"י ב"כ עו"ד יאיר קורן
4. סער סמואלס
- ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן
5. ליאור דוראני
- ע"י ב"כ עו"ד ארז בר צבי
6. חיים בן בנשתי
- ע"י ב"כ עו"ד איתן להמן

החלטה

1. הנאשמים הורשעו בהכרעת דין מפורטת ביום 9.09.21.

נאשמים 1 ו-2 הורשעו בשלושה אישומים בעבירות של ארגון ועריכת משחקים אסורים לפי סעיף 225 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), החזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא לחוק, סחיטה בכוח לפי סעיף 427 רישא לחוק, תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק, וסחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק.

נאשם 3 הורשע בשני אישומים בעבירות של סיוע להחזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא בצירוף סעיף 31 לחוק, סחיטה בכוח לפי סעיף 427 רישא לחוק ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק.

נאשמים 4 ו-6 הורשעו בשני אישומים בעבירות של סחיטה בכוח לפי סעיף 427 רישא לחוק, תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק, ארגון ועריכת משחקים אסורים לפי סעיף 225 לחוק, והחזקת וניהול מקום משחקים אסורים לפי סעיף 228 רישא לחוק.

נאשם 5 הורשע בעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427 רישא לחוק ותקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק.

2. ב"כ הנאשמים עתרו לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינם של הנאשמים עובר לשמיעת הטיעונים לעונש.
3. ב"כ נאשמת 2 ציינה כי נאשמת 2 נעדרת עבר פלילי, וגם מאז ביצוע העבירות בהן הורשעה לא נפתחו כנגדה הליכים נוספים, והיא שינתה באופן משמעותי את אורחות חייה.
4. גם ב"כ נאשם 4 ציין כי נאשם 4 נעדר עבר פלילי, ובשל חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, נאשם 4 נמצא כיום במקום אחר בחייו מאשר בתקופת ביצוע העבירות בהן הורשע.
5. ב"כ שאר הנאשמים ציינו כי חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, בשנים 2014 ו-2015, מצדיק כשלעצמו קבלת תסקיר.
6. מנגד, המאשימה התנגדה לקבלת תסקיר. לדבריה, יש להשית על הנאשמים עונשי מאסר ארוכים, לתקופה של עשרות חודשים, כל אחד לפי חלקו. עוד לדבריה, לנאשמים 1, 3, 5 ו-6 יש עבר פלילי, ותלוי ועומד כנגדם (למעט נאשם 5) עונש מאסר על תנאי, הנאשמים כולם (למעט, אולי, נאשמת 2) לא שתפו פעולה עם ההליך המשפטי ואף חיבלו בו. הם אינם נוטלים אחריות על מעשיהם, ואין אפוא כל צורך בתסקיר שירות המבחן. את כל המידע שהנאשמים מבקשים להעמיד בפני בית המשפט במסגרת הדיון בעונשם, הם יכולים להציג במסגרת הראיות לעונש ואין תועלת בהעלאתם מול שירות המבחן.
7. ראשית יצוין, כי בכל הנוגע לנאשם 3 קיימת חובת קבלת תסקיר, לפי הוראת סעיף 38 לחוק, ובהתאם לאכרזת שר המשפטים שניתנה על פיה (אכרזת דרכי ענישה (תסקיר קצין מבחן), תשכ"ד-1964), בשים לב לכך כי הוא ביצע את המעשים בטרם מלאו לו 21 שנים.

באשר לשאר הנאשמים.

8. אכן, החוק אינו מחייב קבלת תסקיר בעניינם. נכון גם, כי המעשים בגינם הורשעו הנאשמים הם חמורים. עם זאת, בכל הנוגע לנאשמים 2 ו-4 הנעדרים עבר פלילי, קשה עד מאוד לקבל את טענת המאשימה כי אין מקום להורות על קבלת תסקיר שירות המבחן בעניינם. קשה לקבל את הטענה כי ביכולתם של הנאשמים להציג את העובדות

העשויות להקל עמם באופן ישיר ואין תועלת בהזדקקות לשירות המבחן בעניין זה.

9. שעה שעומד בית המשפט בפני הכרעת בשאלת שלילת חירותו של אדם, כל אדם, בוודאי מי שזו לו פעם ראשונה העומד בסיטואציה שכזו, מן הראוי כי תעמוד בפניו התמונה המדויקת ביותר אודות הנאשם, סביבתו הקרובה, הגורמים לביצוע העבירה ועוד. זאת, הן כדי לעמוד על הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה והן כדי לעמוד על השפעת העונש על הנאשם ועל סביבתו הקרובה.

10. אכן, סנגורים יכולים להביא דברים מפי הנאשם, ומפי גורמים נוספים, בתייעוד בכתב ובעדויות בעל פה, ואולם יפים לעניין זה דברי כב' השופט (בדימוס) דב לוי (דב לוי, "גוזרים את הדין", **המשפט** א (1993) 185, 196):

הכלי האמין והרצוי מכל לעניין זה הוא תסקיר שירות המבחן, שהרי משהגיע העניין לטיפולו של קצין מבחן, חזקה עליו שיעשה מלאכתו נאמנה, ילמד על הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, יעמיק חקר בגורמי ההידרדרות ויתן את הדעת לאפשרויות השיקום. בכך החשיבות הרבה שבקבלת תסקיר שירות מבחן.

11. אכן, על שירות המבחן מוטל עומס רב, והמתנה לקבלת תסקיר תדחה את הדין בעניין גזירת העונש במספר חודשים לא מבוטל. ברם, גם לדברים אלו יפים דבריו של כב' השופט לוי (שם):

שירות המבחן, כידוע, מתקשה לטפל בכל המקרים המופנים אליו תוך זמן סביר מחוסר כוח אדם. האם לכן נוותר על עזרה זו ובלבד לסיים את המשפט מתוך רצון ליעל המערכת, ועם זאת גם להקל כביכול על השירות. לדידי עדיף להמתין עד מיצוי הדין ומתן גזר-דין ובלבד שנהיה שלמים עם עצמנו ונחליט על-פי חומר בדוק. ככל שננהג כך נגיע להחלטות מאוזנות וצודקות יותר. דווקא כך נגביר האמון במערכת השיפוטית.

12. הדברים נכונים בפרט במקרה זה, בשים לב להימשכות ההליך והזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירות, גם אם למי מהנאשמים חלק בכך, ובשים לב לעונשי המאסר לתקופות ממושכות שהמאשימה מבקשת להשית על הנאשמים (ראו: ע"פ 4109/15 **מירז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.07.17)).

13. מעבר לכך, סעיף 40ד' לחוק העונשין קובע כי לצד עיקרון ההלימה שהוא העיקרון המנחה בענישה כיום (סעיף 40ב' לחוק), בית המשפט רשאי להביא בחשבון שיקולי שיקום - השתקמות הנאשם כמו גם סיכוי של ממש שישתקם. מכאן שגם כיום, לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, שיקומו של העבריין הוא "אחד השיקולים החשובים במכלול דרכי הענישה ומטרתה" (ע"פ 1399/91 **ליבוביץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 177, 185 (1993)). לשם כך, יש לבית המשפט צורך במידע אודות הסניבות הסוציו-אוקנומיות של העבריין ואודות המניעים שהביאו אותו לביצוע העבירה. המידע אודות שיקולים טיפוליים ושיקומיים אלו דולה בית המשפט מתוך התסקיר לאחר שהם נבחנו על ידי אנשי המקצוע האמונים על כך. אלו, מציגים בפני בית המשפט לא רק את סיכויי השיקום של הנאשם כי אם גם את המוטיבציה של הנאשם להשתקם, קיומה של מסגרת משקמת מתאימה, הצגת התכנית הטיפולית-שיקומית המומלצת

על ידם, סיכויי הצלחתה, ומידת התועלת שעשויים הנאשם והחברה להפיק ממנה.

14. אכן, לשאלת נטילת האחריות על ידי הנאשם על מעשיו משקל משמעותי, הן לעניין העונש והן לעניין שאל השיקום, ואולם, שאלה זו של נטילת האחריות נבחנת לא רק בשים לב להתייחסות המשפטית המובאת בפני בית המשפט באולם בית המשפט במסגרת ההליך בטרם הכרעת הדין.

15. אמנם, אינו דומה מי שנטל אחריות על מעשיו מיד לאחר עשייתם, למי שנטל אחריות זו בתחילת ההליך הפלילי, ושני אלו אינם שווים למי שנטל אחריות לאחר שבית המשפט דחה את גרסתו והרשיעו. ברם, דלתי תשובה לא ננעלו, ויכול נאשם ליטול אחריות על מעשיו גם בשלב שלאחר הכרעת דינו חרף כפירתו במיוחד לו בשלב מוקדם יותר.

16. בשים לב לאמור, אני סבור כי לא רק בעניינם של נאשמים 2 ו-4 נכון לקבל תסקיר שירות המבחן (מלבד נאשם 3 בעניינו קיימת חובה לקבל תסקיר), אלא גם כך נכון גם בעניינם של נאשמים 1, 5 ו-6, בפרט בשל הזמן שחלף מאז ביצוע המעשים. בכך, גם ייגזר עונשם של כלל הנאשמים כאחת.

לפיכך, שירות המבחן יערוך תסקיר בעניינם של כלל הנאשמים ויגישם לבית המשפט עד ליום 5.04.2022.

ב"כ הנאשמים יגישו לבית המשפט עד ליום 7.10.21 את דרכי ההתקשרות עם הנאשמים (טלפון, טלפון של בא כוחם ומספר פקס').

נקבע לטיעונים לעונש ליום 7.04.2022 שעה 09:00.

ב"כ הנאשמים יודיעו לנאשמים על מועד הדיון ויזהירו אותם בחובת התייצבות.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"ב, 03 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.